

DECISIONS OR DESTINY?

Maaseh Avos, Jewish History, and Our Lives

1. רמב"ן, פ' לך לך (יב:ו)

ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם - אומר לך כלל תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בענין אברהם יצחק ויעקב, והוא ענין גדול, הזכירוהו רבותינו בדרך קצרה, ואמרו (תנחומא ט) כל מה שאירע לאבות סימן לבנים, ולכן יאריכו הכתובים בספור המסעות וחפירת הבארות ושאר המקרים, ויחשוב החושב בהם כאלו הם דברים מיותרים אין בהם תועלת, וכולם באים ללמד על העתיד, כי כאשר יבוא המקרה לנביא משלשת האבות יתבונן ממנו הדבר הנגזר לבא לזרעו:

ודע כי כל גזירת עירין כאשר תצא מכח גזירה אל פועל דמיון, תהיה הגזרה מתקיימת על כל פנים. ולכן יעשו הנביאים מעשה בנבואות כמאמר ירמיהו שצוה לברוך והיה ככלותך לקרוא את דברי הספר הזה תקשור עליו אבן והשלכתו אל תוך פרת ואמרת ככה תשקע בבל וגוי (ירמיה נא סג סד). וכן ענין אלישע בהניחו זרועו על הקשת (מ"ב יג טז - יז), ויאמר אלישע ירה ויור ויאמר חץ תשועה לה' וחץ תשועה בארם. ונאמר שם (פסוק יט) ויקצוף עליו איש האלהים ויאמר להכות חמש או שש פעמים אז הכית את ארם עד כלה ועתה שלש פעמים תכה את ארם:

ולפיכך החזיק הקדוש ברוך הוא את אברהם בארץ ועשה לו דמיונות בכל העתיד להעשות בזרעו, והבן זה. ואני מתחיל לפרש הענינים בפרט בפסוקים בעזרת השם:

2. רמב"ן, הקדמה לס' שמות

השלים הכתוב ספר בראשית שהוא ספר היצירה בחדוש העולם ויצירת כל נוצר ובמקרי האבות שהם כענין יצירה לזרעם מפני שכל מקריהם ציורי דברים לרמוז ולהודיע כל עתיד לבא להם ואחרי שהשלים היצירה התחיל ספר אחר בענין המעשה הבא מן הרמזים ההם ונתיחד ספר ואלה שמות בענין הגלות הראשון הנגזר בפיו ובגאולה ממנו ולכן חזר והתחיל בשמות יורדי מצרים ומספרם אף על פי שכבר נכתב זה בעבור כי ירידתם שם הוא ראשית הגלות כי מאז הוחל. והנה הגלות איננו נשלם עד יום שובם אל מקומם ואל מעלת אבותם ישובו...

3. רמב"ן, פ' לך לך (יב:י)

ויהי רעב בארץ - הנה אברהם ירד למצרים מפני הרעב לגור שם להחיות נפשו בימי הבצורת, והמצרים עשקו אותו חנם לקחת את אשתו, והקב"ה נקם נקמתם בנגעים גדולים, והוציאו משם במקנה בכסף ובזהב, וגם צוה עליו פרעה אנשים לשלחם:

ורמז אליו כי בניו ירדו מצרים מפני הרעב לגור שם בארץ, והמצרים ירעו להם ויקחו מהם הנשים כאשר אמר (שמות א כב) וכל הבת תחיון, והקב"ה ינקום נקמתם בנגעים גדולים עד שיוציאם בכסף וזהב וצאן ובקר מקנה כבד מאד, והחזיקו בהם לשלחם מן הארץ. לא נפל דבר מכל מאורע האב שלא יהיה בבנים. והענין הזה פרשוהו בבראשית רבה (מ ו) רבי פנחס בשם רבי אושעיא אמר, אמר הקדוש ברוך הוא לאברהם צא וכבוש את הדרך לפני בניך, ואתה מוצא כל מה שכתוב באברהם כתוב בבניו, באברהם כתוב ויהי רעב בארץ, בישראל כתיב (להלן מה ו) כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ:

DECISIONS OR DESTINY?

Maaseh Avos, Jewish History, and Our Lives

4. Abraham's Journey (Rav Soloveitchik ל"ק, pp. 8-12)

In other words, **the lives of the patriarchs contain a blueprint of the Jewish historical process.** Nahmanides was not satisfied with a theory of historical paradigms or allusions; he was the father of the idea that **Jewish history was predetermined by the activities of the patriarchs.**

The question that arises from this is a simple one. By introducing an *a priori* symbolic etiology into Jewish history, **Nahmanides seems to have abandoned historical freedom and replaced it with rigid determinism.** Every event in Jewish history has been unalterably fixed by paradigmatic action on the part of our ancestors. They acted out *a priori* the major events in our history and laid down rules projecting the pattern of its historical dynamics...

What historical role, then, was assigned to the Children of Israel throughout the generations? Were they no longer free to shape their own destiny, to determine their own history?...

In my opinion, the answer to this question is simple. Certainly, the experiences of the patriarchs foreshadowed the tragic as well as the redeeming events of posterity. Whatever happened to our forefathers was bound to transpire in the life of the nation... However, **the events narrated by the bible serve as signs or symbols of future events. Any sign or symbol is subject to interpretations,** for the semantics of signs and of symbolic language is multiple. **Signs can be interpreted in many ways...** [T]he freedom of the people of the Bible has not been curtailed, because a message, like a sign, is subject to interpretation – and the latter is a many-faceted, heterogenous affair.

We Jews have been taught that the eternal truth of the Torah reveals itself to man by way of many interpretations, and, of course, all of them are true... Did not the Gemara say of the two most contradictory systems in the annals of Halakhah, Bet Shammai and Bet Hillel, that “*elu va-elu divrei Elokim Hayyim*, both are the words of the living God” (*Eruvin* 13b)? **This poly-semantic approach to the Torah is valid, too, with regard to creative historical interpretation. Each event was predetermined by the symbolic acts of the patriarchs. Yet in every generation, how to interpret the event is up to the individual or to the people as a whole.** The Jew is free to choose from the many alternative interpretations of the event...

According to Nahmanidean historical semantics, **the Akedah foreshadowed Jewish martyrdom down through the ages.** The *Akedah* was the portent of the many sad and tragic situations in which Jews were summoned to bring the supreme sacrifice, their very existence. **But the portent was subject to multiple interpretations, and Jews enjoyed the freedom to interpret** the strange scene of the *Akedah* in a variety of ways...

Total sacrifice was decreed by God when He summoned Abraham to offer Isaac on Mount Moriah... **There are two ways in which the total sacrifice is implemented – the physical and the experiential. The choice of the method is up to man...** [W]hether man should sacrifice on a physical altar atop some mountain the way God summoned Abraham to do or in the recesses of his personality is man's privilege to determine. Whether the sacrifice consists in physical agony, pain, and extinction of life or in spiritual surrender, humility, and resignation is man's affair...

Abraham implemented the sacrifice of Isaac not on Mount Moriah but in the depths of his heart. He gave up Isaac the very instant God addressed Himself to him and asked him to return his most precious possession to its legitimate master and owner... He proceeded to Mount Moriah. When he arrived there, the sacrifice was *fait accompli*. In Abraham's mind, there was no Isaac, no beloved son, no heir to his spiritual fortune... **Had Abraham engaged the Creator in a debate, had he not immediately surrendered Isaac, had he not experienced the Akedah in its full awesomeness and frightening helplessness, God would not have sent the angel to stop Abraham from implementing the command. Abraham would have lost Isaac physically.**